

Hingsten, ikke blev omgaaet. — Statstilskuddet til Hesteavlforeningerne blev i Begyndelsen hdet som et Tilskud til Udstationerings-Udgiften; men da denne ikke staar i Forhold til Hingstens Værdi, gif man snart over til at hde Statstilskuddet i Forhold til Værdien; nemlig med $\frac{1}{10}$ af den halve Værdi, dog saaledes, at den Del af Værdien, der oversteg 8000 Kr. eller som oversteg Indløbsprisen, ikke toges i Betragtning. Den her anførte Beregningsmaade for Tilskuddet bør formentlig bibeholdes; dog vil der sikkert være Grund til at søge Statsstilskuddet, for saa vidt Bevillingen strækker til, noget forøget, og det kan i saa Henseende anbefales, at Statstilskuddet sættes til $\frac{1}{3}$ af den halve Værdi, dog med den ovennævnte Begrænsning af Værdien til 8000 Kr., eller, hvad der er det samme, med Begrænsning af det aarlige Tilskuds Størrelse til 500 Kr. For den i Lovens § 9 nu givne Forfkrift, at Tilskudet ikke maa være større end Halvdelen af den Beføstning, Foranstaltningen i det paagældende Aar medfører, bliver der ved den heromhandlede Beregning af Tilskuddet ikke ligefrem Anvendelse, men det stemmer med denne Forfkrift, naar man ikke har taget den Del af Værdien i Betragtning, som overstiger Indløbsprisen; rettest vilde det dog være at lade den omhandlede Forfkrift bortfalde, da den paa Grund af særlige Forhold lav Indløbspris ikke vil give tilstrækkelig Føje til at fravige den almindelige Regel om, at Tilskuddet sættes i Forhold til den virkelige Værdi. — Da Hesteavlforeningernes Formaal ikke kan opfyldes alene derved, at Foreningen sikrer sig Raadigheden over gode Hingste, men Formaalet fuldt saavel kræver gode Moderdyr, have Foreningerne arbejdet hen til, at Raaringen af Hopperne nu almindelig anerkendes som en nødvendig Betingelse for Foreningernes Virksomhed; ved Siden heraf vil det vistnok erkendes, at man ingenlunde som Regel er naaet til en tilfredsstillende Raaring. Raaringen af Hopperne har imidlertid en saa stor Betydning, at Staten, naar den, tilmed i større Omfang end hidtil, skal støtte Hesteavlforeningerne, maa kræve Ret til at føre et Tilsyn med Raaringen. I Virkeligheden have Foreningerne som oftest af egen Drift besat en Plads i deres Raaringsudvalg med Statskonsulenten eller vedkommende Medlem af Hingstestuetkommissionen, og Staten har saaledes som Regel faktisk udøbet Tilsyn med Raaringen; den Forandring heri, som nu skønnes nødvendig, vil da kun bestaa dert, at Tilsynet med Raaringen fremtidig bliver en Ret for det offentlige. Naar

denne Ret udøves derigennem, at Rindrigsministeren bestikker et Medlem af Raaringsudvalget (Statskonsulenten, et Medlem af Hingstestuetkommissionen eller en Suppleant), og det ved Siden heraf overlades til Foreningerne selv at bestemme, af hvor mange Medlemmer Raaringsudvalget skal bestaa og hvorledes det i øvrigt skal sammensættes, vil det heraf fremgaa, at den ommeldte Foranstaltning ikke medfører nogen Begrænsning af Foreningernes selvstændige Stilling — og deres Ansvar — med Hensyn til Raaringen, men ifkun vil gibe det offentlige, hvad det med Føje kan fordræ: en Tilhynsret med Hensyn til Raaringens Paalidelighed.

For Kvægavlforeningerne er der ingen Grund til at opgive den naturlige Fordring om, at Foreningen selv skal eje den Tyr, for hvilken Understøttelse søges; man har ikke heller hidtil givet Understøttelse til Foreninger med lejet Tyr. I øvrigt maa det fremdeles forlanges, at Vedtægterne forskrive Raaring af Køerne, saaledes at Raaringsreglerne godkendes af vedkommende Fællesledelse eller Fællesforening, samt endvidere at saavel Thyren som Køerne undergives et tilstrækkeligt Dyrsløgetilsyn (for Thyren 4 Gange aarlig, for Køerne 1 Gang aarlig). — Statstilskuddet har i de sidste Finansaar været fordelt imellem Foreningerne i lige store Beløb (i 1890—91: 100 Kr., i 1891—92: 90 Kr. og i 1892—93: 70 Kr. til hver Forening). Dette har væsentlig været motiveret derved, at det bevilgede Statstilskud ikke har strakt til at give gennemsnitlig større Understøttelse end den anførte, og at der saaledes manglede Midler til ved Fordelingen at sondre mellem Dyrenes forskellige Værdi som Avlsdyr; men hertil kommer, at Ministeriet sikkert ikke vil formaa paa Grundlag af de til samme indsendte Dplysninger at gennemføre en paalidelig Sondring af Thyrene i den ommeldte Henseende. Imidlertid vides der at være megen Stemning for, at en saadan Sondring foretages som Grundlag for Fordelingen, og det berettigede i dette Ønske behøver ikke nærmere Paavisning. Men skal en saadan forandret Fordelingsmaade gennemføres, maa Klassifikationen af Thyrene foretages af vedkommende Fællesledelse eller Fællesforening, under hvilken paagældende Kvægavlforening er indordnet; herefter maa Klassifikationen af Thyrene nødvendigvis foregaa efter Distrikter eller Provinser, og at der hermed vil være forbundet forskellige Mlemper, er indlysende. Imidlertid ere disse Mlemper ikke større, end at Klassifikationen af Thyrene vel vil kunne passes ind i en Forde-